

עלון קיבוץ ניר דוד (תל עמל)
פברואר 2022

צילום: קורינה מגס

מה בעלון

עלון פברואר יוקדש ברובו לעמירה רבטל (1938-2022) ולנגה תמיר – וגנר (1970-2022), שתי חברות שהיו מעמודי התווך של הקהילה.

החודש גם נפטרו הורים של חברים. כאן המקום לשלוח השתתפות בצער:

לאיתן כהן עם פטירת אימו, חנה כהן.

לענבר דותן-אברון עם פטירת אביה, רזי (רזיאל) אברון.

לדני קקון עם פטירת אביו, אלברט קקון.

גם תינוקות לבנים ונכדים לחברים נולדו החודש, ונמתיק בשמחה הזו את הימים האלה.

עלון מס. 2 בשנת 2022, מס. 2280 למניין עלוני הקיבוץ

שותפים לעלון: אורה שפר / אילנה להב / אמירה ונוהר רבטל / גלי עסיס
דליה שמושקוביץ' / הילה דגני / הדס שטורמן / יניר גת / יפה יכין
משפחת איתח / משפחת גונן (נטעלי וערן) / נמרוד וגנר
מעלוני קיבוץ: אהרון שורר / נגה תמיר

עיצוב הלוגו החדש: עדי מידה

צילומים: קורינה מגס / משפחת תמיר-וגנר / משפחת רבטל / רוקסנה פלמן

תודה מיוחדת ליהודית אייל, ארכיונאית הקיבוץ על החומרים, ההגה והליווי

הפקת העלון בגרסת עיתון: כרמית נגלר

עורכת: סמדר יחיאלי

עלון פנימי, כל הזכויות שמורות

עמירה רבטל

אמירה ונוהר, הכלות של עמירה, סופדות לה בהלוויה בשם המשפחה

"כשנולדתי שם המשפחה שלי היה יוכנוביץ ואחרי מלחמת השחרור ההורים החליפו את השם לעברית, ליכין. אחרי כמה שנים כשהתחתנתי הייתי טופלברג ואז החלפנו את השם לרבטל. אני עמירה רבטל".

(הקלטה בקולה של עמירה מתוך סרט שצולם על חייה)

עמירה שלנו;

בת **לגנה ואהרון יוכנוביץ**, נולדה ב- 7 בפברואר 1937 והייתה מהילדים הראשונים של הקיבוץ. לימים התגאתה לספר לנו שהייתה בבטן של אמא שלה בהקמת חומה ומגדל.

עמירה גדלה והתחנכה בקיבוץ ובמוסד ועוד בנעוריה זכתה לכינוי "ילדת המים" בזכות זכייתה במקום השני במכביה – מתוך שני מתמודדים.

את אלי רבטל הכירה במהלך שירותה הצבאי ולכבודו הייתה חולה כרונית.

"שולץ, אחד מהכיתה אמר פעם: "לי על כף היד יגדלו שערות כשלעמירה יהיה חבר". בשנה השנייה, השתחרר החובש של המחנה שלנו, ואז הגיע חובש חדש שרק מלהסתכל עליו אפשר היה להתעלף. גבוה, יפה, כמעט כמו שחקן קולנוע – ומשהו דז בי. ואז הוא נעלם. שאלתי מה קרה? איפה החובש החדש? אמרו: "שלוש פעמים הגיעה לו חופשה אז שלחנו אותו הביתה". ואז אחרי שלושה שבועות הוא חזר והיה במרפאה. נפצעתי קלות, ממש שריטה קלה מדממת בחלק התחתון של הרגל. הגעתי למרפאה, הראיתי לו ברצינות את השריטה, אז הוא אמר בסדר, אני אחבוש לך, וזהו. ומאז הוא חבש לי את השריטה יום ולילה (צוחקת)".
(הקלטה בקולה של עמירה מתוך סרט שצולם על חייה)

אחרי הצבא חזרת לקיבוץ ורצית לצאת ללמוד. הנושא כמובן עלה לשיחת קיבוץ ושם בזכות נאומן של יונה רפמן, האחות המיתולוגית ולאה אלטרמן, מורתך הנערצת, קיבלת אישור לצאת ללימודי התעמלות אורתופדית. כשלא נפתחו לבסוף הלימודים הלכת לים מודאגת ושם פגשת חברה שהזמינה אותך ללימודי פיזיותרפיה. לאחר שנתיים של לימודים ולמורת רוחו של אלי, חזרתם לקיבוץ במטרה לבנות משפחה. ואלי אט־אט התקלף מההתנגדויות לחיים בקיבוץ ומצא בו את מקומו.

ב-1964 נולדה **שרון**, ביום הראשון של מלחמת ששת הימים נולד **אלון**, אחריו נולד **אורון** ולאחר מלחמת יום הכיפורים היו נחوشים שניהם לעוד ילד וב-1975 נולד **ארנון**.

לאורך השנים את ואלי דאגתם לחוויות משפחתיות וביתיות, טיולים ופיקניקים משפחתיים, נופש גלגלים וכמובן בבית, במטבח. נושא האוכל, לא נוכל שלא להרחיב עליו, כרוך בסיפור החיים שלך ושלנו. הודות לאלי שלא אהב את האוכל הקיבוצי, למדת לאפות ולבשל. ובכלל ההתפתחות הקולינרית שלך לאורך השנים נותנת הצצה לאישה שהיית; תמיד פתוחה ללמידה, רעבה לידע ומלאה בתעוזה. ו...אנחנו – הרווחנו. חיבתך ואהבת אותנו דרך סלט החצילים, השניצלים האלמותיים, השניצל הממולא, הבשר, הסלטים וכמובן עוגת השמרים שלך. תמיד תהינו על המזל שלנו, איך "נפלנו" על חמות פולנייה שיודעת לבשל. דרך הסירים, שני המקפזים והמקררים אהבת אותנו. דרך הגוף והפיזיותרפיה טיפלת בנו. אתמול, לאחר שנפרדת מאיתנו ליאור קיבלה מכה באצבע וישר עלה לנו המשפט הקבוע – תראי לסבתא, היא תגיד לך. והמבט נתקע והעצב גדל. עוד דבר שהעברת בירושה זה את החוסן הנפשי שלך. הכנות שלך שלפעמים צרבה גם אותנו אבל היתה בה ישירות ופתיחות. תמיד ניהלת שיח פתוח על הכול, ללא טאבו. יצרת לנו מרחב נשימה משוחרר וחופשי.

בערב פסח שנת 81', אלי נפטר. נותרת לבד עם ארבע ילדים כשהקטן ארנון רק בן 5. למרות השבר הגדול, באופטימיות ובעקשנות האדירה שלך – סחבת, ליכדת והנהגת את המשפחה. ארנון אמר השבוע שתמיד הייתה לו אימא פה ואבא שם ועכשיו לראשונה יש לו הורים שנמצאים באותו המקום. סבתוש, האם, סבתא עמירה, הזקנה – כל כך הרבה כינויים היו לך – אישה מיוחדת שכמותך. על ההומור שלך אפשר לספר שעות ארוכות. ההומור שאיפשר הצצה נוספת לדמות שהיית – הכול היה מותר, על הכול צחקת. והצחוק המתגלגל שלך תמיד דירבן אותנו למעשי שטות.

עם כזאת חמות אין כאב בשכמות!

אי אפשר שלא להתייחס למקצוע שלך כפיזיותרפיסטית. דורות על גבי דורות עברו תחת מבטך הקפדני, הידיים הבטוחות והניסיון המקצועי העשיר שלך. מגדלור! לכל אימא צעירה היה הרצון להגיע אליך ולשמוע בכמיהה את חוות דעתך: האם היא בסדר? הוא מרים יפה את הראש, ואיך להניח את הגליל? קיבלת את כולם, גם בביתך בשעות לא שעות – תמיד שמחת לעזור. אפילו בחודשים האחרונים לחייך הגיעו אימהות לדלת ביתך.

כשנולדו הנכדים שלך שכל כך אהבת, אמרת תמיד: "כזה עוד לא היה". מאוחר יותר ירדת לפרטים: אחד היה פלגמט, השני גאון וזאת תהיה רקדנית, זה יהיה ספורטאי ועל הכשרונות שלהם תמיד אמרת: "מעניין מאיפה הם כל כך מוכשרים, מהצד שלי או מהצד של אלי?"

במשך השנים ניהלת עוד שתי מערכות יחסים רציניות – האחת עם **מרדכי** והשנייה עם **גמליאל** ז"ל ובזכותכם זכינו במשפחה נוספת – משפחת **איתח** האהובה, שזכתה בך ובמאכלים מיוחדים שהכנת רק להם.

עמירוש, סבתא, אימא – עוד רבות יש לספר, אי אפשר לסכם דמות כל כך דומיננטית בשלושה דפים.
אנחנו עומדים כאן בעצב ובהתרגשות גדולה – משחררים אותך מהכבלים הארציים, ממכאובי הגוף והלב,
מקווים שאת כבר אוחזת בנפשו של אלי – שגם עבורנו זאת הזדמנות להיפרד ממנו כראוי.
אנחנו מבקשים להודות לאחים של עמירה, **אסף ואמוץ** ולגיסות **עמליה ויפה** היקרה שליוותה אותנו לאורך כל
הדרך.
תודה לדליה שמושקוביץ' שהייתה איתנו ברכבת ההרים בחודשים האחרונים ולא עזבה לנו את היד.

עמירה – כתבה אורה שפר

עמירה איננה. צמד מילים מצמרר, בלתי נתפס.

עמירה ואני גדלנו יחד מילדות, בית הספר, המוסד החינוכי בבית אלפא ואחר כך, בכל השנים הארוכות בקיבוץ. בעיתות מצוקה, התלבטויות, תמיד ידעתי שיש אל מי לפנות, מישהי חכמה שדבריה תמיד אמת, מישהי ישרה, חברה אמתית.

עמירה הייתה קיבוצניקית בכל רמ"ח אבריה. כל השנים היתה פעילה ותרמה ככל שיכלה. תחת ידיה עברו דורות של ילדים והיא טיפלה בכלם, קטנים כגדולים, במקצועיות בלתי מתפשרת ובידע עצום. עמירה אהבה לטייל והכירה את ארצנו בדרך מעוררת השתאות, גם ארצות רחוקות חרשה, כשאני נלווית אליה בכמה טיולים.

אהבתה הגדולה היתה הבישול. פה הגיעה למומחיות אמתית, כשגם אנו, חברותיה, נהנות מתבשיליה. אך יותר מכולם, נהנו ילדיה, נכדיה ומשפחתה המורחבת, אותם כינסה פעמים בשבוע לארוחות כיד המלך. לא פעם שאלתי אותה, אם לא עִיפָה, ואולי תשחרר קצת. תשובתה היתה שזו דרכה לאהוב וליצור קשר עם משפחתה. "זה מה שאני יודעת לעשות הכי טוב", אמרה.

עמירה הייתה דעתנית ובעלת דעות מוצקות. לא פעם התעמתנו, אך בסוף תמיד חזרנו והשלמנו: "אנחנו תמיד חברות", חזרה שוב ושוב.

היא היתה נדיבה באופן יוצא דופן, לא קרה שתבוא לביתי בידיים ריקות. תמיד עם תבשיל כלשהו שידעה שאני אוהבת.

מסירותה למשפחתה לא ידעה גבול והם החזירו לה שבעתיים.

כשחלתה ב"מחלה הארורה" – כפי שכינתה את הסרטן, אמרה לנו, וחזרה שוב ושוב: "הרופאים הבטיחו לי שאבריאי", ואני שמחתי בשבילה ובשבילנו. תקופה ארוכה תפקדה כרגיל, כשהיא נוסעת לטיפולים במקביל. כשפרצה הקורונה בודדה את עצמה ואסרה עלינו להתקרב אליה. אולי פה התחילה ההתדרדרות שהייתה מפתיעה ומהירה.

ילדיה סידרו לה מטפלת ועדיין לא הסכימה שנבקר.

שלושה ימים לפני מותה, החלטתי לראותה. נכנסתי לחדרה, היא ישנה שינה עמוקה. ניגשתי למיטתה, פניה רזים שלא כרגיל ונראה היה שהיא כבר בעולמות אחרים. נפרדתי ממנה בכאב גדול.

יחסרו לי צחוק המתגלגל, החברות עימך רבת השנים ודמותך העוצמתית והכובשת.

נוחי בשלום עמירה, את בליבי לתמיד.

דליה שמושקוביץ' נפרדת מעמירה

עמירה אהובה שלי!

אני עומדת פה על קברך הטרי לפרידה אחרונה מאישה גדולה מהחיים. עמירה, את היית עבורי כבר כילדה דמות להערצה של אישה עצמאית, מלאת כוחות וסמכותית, כשהיינו הולכים לאורך המרפאה עם גופיה ותחתונים לבדיקות עמוד שידרה ויציבה מולך ומול ד"ר שופי. בשנות ההתבגרות שלי היית הפיזיותרפיסטית של דגן שלנו וכבר אז לימדת אותי מה זה נאמנות ואחריות כלפי הזקוקים לעזרתך. כשחזרתי לקיבוץ בתור אחות צעירה אחרי צבא, הייתי פעם ראשונה בשבילך, כשאלתי, אהוב נפשך, נפטר באופן פתאומי. מאז הלכו והתפתחו בינינו יחסים של קשר חברי מיוחד. את אישה בעלת ניסיון חיים עשיר וידע מיוחד במינו. ממך למדתי על התפתחות הילד יותר מכל איש מקצוע אחר, את שתמיד לימדת להסתכל על התפתחות כמכלול ועל חשיבות אבני הדרך בהתפתחות ולא רק על מה שכתוב בספרי המקצוע. עם השנים התפתחה בינינו חברות מיוחדת שהיו בה הומור והרבה צחוק. הרגשתי שאת תמיד שם בשבילי כיועצת, תומכת, מעין מנטור לחיים. תמיד מעודדת ללמוד ולהתקדם במקצוע וגם בחיי האישיים היית שם תמיד בשבילי אוזן קשבת ומתן עצה. התגאית ביכולות הבישול המיוחדות שלך ואהבת להזמין לאכול אצלך. תמיד אמרת לי: "דרך האוכל שלי אני נותנת אהבה ומאחדת את כולם סביב שולחני". בשנים האחרונות הרגשתי שמתחילה ירידה בתפקודך ומאוד פחדת להיות לנטל על משפחתך. היו לנו הרבה שיחות ואני זכיתי להיות עבורך מה שאת היית עבורי כל השנים. הבטחתי לך שלא אעזוב אותך ואלווה אותך, ולא אתן לך לסבול, ואני מקווה שהצלחתי למלא את בקשתך. משפחה יקרה וגדולה בנית לך לתפארת; עם ילדים, כלות, ונכדים מדהימים שהקיפו אותך בהרבה אהבה וחום ועד הרגע האחרון היו שם לצידך למלא את כל בקשותיך בהרבה רגישות ומסירות אין קץ. אתם צריכים להיות גאים בטיפול המסור והאהוב שהענקתם לאימא בשנים האחרונות, במיוחד בתמיכה שהענקתם לה בתקופת מחלתה. אתם גאוותה ואהבתה האמתית.

נוחי על משכבך בשלום, אנחנו תמיד נתגעגע ונחייך כשניזכר בך באהבה.

משפחתו של גמליאל איתח נפרדת מעמירה

עמירה אהובה שלנו

קשה לסכם במילים 27 שנים של היכרות איתך.

נכנסת לחיינו והבאת איתך הרבה אהבה לגמליאל, שמחה והומור, מסעות וטיולים בארץ ובעולם, משפחתיות חמה וחיבור יוצא דופן בין משפחת רבטל ואיתח.

זכינו להתפנק במוצאי שבת בטוסטים המיוחדים שלך – טוסטים מרוחים משני הצדדים במרגרינה וגבינה צהובה. ואת עמדת ליד עמדת הטוסטר, לא נתת לאף אחד להתקרב, והכנת לכל אחד ואחת טוסט עם התוספות האהובות עליו. לא פעם צחקת שהאיתחים הסתפקו בטוסטים, מלפפונים חתוכים, במבה וקלחי תירס והרבטלים, לעומתם, לא מסתפקים בזה, וחייבים אוכל מבושל, בשר, קציצות ועוד ...

הייתה לך גאווה יחידה בכל מה שקשור לניר דוד. היית משווה בין הקיבוצים וניר דוד היה תמיד על הגובה. הילדים שלנו ניהלו איתך שיחות נפש, אהבו לבוא להתפנק באסי ולהתכבד מהשמרים שלך, מלאי הקקאו והסוכר, שתמיד היו זמינים על שולחןך.

התייעצנו איתך בכל מה שקשור ליציבה, להתפתחות הילדים ולתרגילי פיזיותרפיה. את הגורו שלנו. עמירה אמרה ... אז עושים ...

אנו זוכרים בהתרגשות איך טיפלת בגמליאל בשנים האחרונות לחייו במסירות שאין לתאר. עבורו וגם עבורנו היית עוגן משמעותי ביותר. תודה לך על הסבתא שהיית לילדינו ועל האהבה והנתינה הלא מובנות מאלהן שהענקת לכולנו. אוהבים אותך.

רבטלים יקרים. מחבקים אתכם חזק ונשמור על היחד המשפחתי כפי שעמירה רצתה.

צילום: קורינה מגס

בעיתון הקיבוץ "גשרים" בשנת 1939 כתב אהרון שורר:

שעת בין ערביים, החמסין חלף ופינה את מקומו לרוח קלילה. גלים נעו על פני הנחל. בסירה השטה לאיטה ישבו הוא ובתו הקטנה. בעיניה נשקפה השלווה.
"ילידת המקום". מה רב הקסם במילים אלה - המקום, שאך תמול חלום מוזר ומזהיר היה בו. הושמעה המנגינה הנצחית לתן ולצבוע בליווי המאיים של היתוש המתיש, גבול המזרח הפרוע, היה עם זריחה למולדת לזו הקטנה הרואה בעיניה התמימות את עולמה השלו, עולם מדורי דורות. כאן יפכו חייה כנחל.

נגה תמיר

אילנה להב – נגה תמיר וגנר זיכרונה לברכה

לא הייתי בטוחה שאצליח לכתוב דבר מה שיתאר את אישיותה הפיוטית-לירית, אנושית ויצירתית שרק עטרת מלאכית מגיעה לה. הזמן הקצר מאז נפטרה מחד, והכאב שאני חשה מאידך, הותירו אותי דומעת, המומה ושותקת. חלפו יום ויומיים ומצאתי מכתב ששמור עמי המאפיין את נגה שהייתה תלמידתי ונפשנו נקשרה זו בזו. החלטתי להביא תיעוד זה במקום הספד:

אילנה מורתי משכבר הימים. קצת מצחיק לי לפנות אליך במילים אלו. אמנם אנחנו אמורות להיפגש בענייני פסח ובכל זאת אני כותבת לך. מדי שנה אני מתלבטת אם ואיך לשאת על כתפיי את עניין 'סדר הפסח'. אך מכיוון שהבנתי שאת בצוות, החלטתי שאני אמשיך, למרות מצבי... ובהזדמנות זאת אני מוכרחה להודות שאני מהרהרת ומתגעגעת אל אותם זמנים של תגליות ושיחות על טבע וטיוולים בין שבילים נסתרים, על תנ"ך וערכים ועל יפי האמנות; על האדם ועל תום לב; על אהבה ועל היכולת להפעיל את הדמיון ואת התובנות שלי; ויותר מכל: לזמזם ניגונים ולכתוב יצירות מתוך הלב עצמו. לחלום חלומות ולהגשים אותם... אני רוצה שתדעי שגם היום אני מתרגשת כאותה ילדה שצנחה בארץ החלומות והיא מצליחה למלא כל אשר ליבה חפץ: לא נותנת לחושך לבלוע את האור, מחיה עולם של צלילים וקרני האור מחבקות בשירים ושירה אינסופית את עולם הדברים טובים... אחרי שמעט השתפכתי, אני כותבת לך מה הייתי מצפה מהחג השנה. אולי גם תעני לי. שהבאים, ירגישו שמחה בלב, חירות בנשמתם, שלום, אהבה בארצם-מולדתם, ישראל... אני מעיזה לראות בדמיוני את הכול שרים, קוראים, מאזינים, רוקדים. ושוב לנוסטלגיה: "בימים ההם", כשחינו בבית הילדים, חוינו את החג אחרת. קראנו בתנ"ך, שרנו, שוחחנו, ציירנו, אפילו "חצינו את ים סוף" (נחל חרוד) בטיול מפרך במנוסה מה'מצרים'. שרנו את 'שירת הים' בדבקות. ואני, נגה הילדה, חיכיתי בהתרגשות לחזרות הריקוד "חד גדיא" בתפקיד גדי או מים. היום, זה אחרת... עלי ללמד את הילדים שמוכנים להגיע לחזרות מצוידים בטלפון. מהי התמדה, ואיך מתנהגים...

ועל כך השבתי לה במכתב משלי:

נגה יקירתי. השקפתי עליך באחת החזרות. ילדים צעירים ובוגרים יותר נשמעים לך כאילו בידיך מטה קסם של פייה טובה; הם שרים, מתופפים במצילות ומבקיעים את ים סוף לשניים. כולם רוצים לשיר את "מה נשתנה" וכשקצת משתוללים, את, נגה, מחייכת, לא מרימה קולך אלא... שותקת וראה זה פלא, הילדים נרגעים. "מה עשית אז?" שאלתי ואת השבת לי: "חשבתי איך להפעיל את הטלפון לטובת העניין. נזכרתי באמירה שגורה בקבוצה שלנו, "צופית": "תחשבו חיובית ותתמכו במילים רכות, אישיות. כך תזרעו אהבה ומיד הכול ישתנה לטובה"...

נגה, נגה, מודה שלא אוכל לשכוח אותך, הילדה יפת העיניים, הרכה, החייכנית, שכשרונותיה הולכים ומתגלים: שרה, רוקדת, מציירת וקוראת המון ספרים, יש לך זמן לבלות עם חברות ולספר סיפורים, להציג הצגות ולקחת על עצמך לסכם סיכומים ארוכים, לעודד ילד שלא הגיע הראשון בתחרות ל-60 מ', לומר דברים טובים שמרגיעים ילדים קצת אלימים. אפילו מורים מקצועיים שהילדים השתוללו בשיעוריהם, הפנו מבטיהם אליך, נגה העדינה, ביודעם שבך תלוי גורלם ...

נגה אהובה, נראה לי שאת מגשימה את מה שניתן היה לצפות ממך מאז ועד עתה ... היום מותר להחמיא לך: את מבורכת ומפריחה אהבתך לכל.

(ההתכתבות משנת 2018)

גלי עסיס נפרדת מנגה

היכל ועיר נדמו פתע

הטלפון שכל כך פחדתי ממנו הגיע

ושקט, שקט, הס

מנסה לארגן את המילים למחשבות מסודרות או להפוך את המחשבות למילים בסדר הגיוני

ואין תועלת, אין

נגה יקרה, התחלנו לעשות תרבות יחד לפני 14 שנה. מאז אותה הצגת המגילה בפורים עשינו יחד אין ספור חגים, הצגות ואירועים בהם זכיתי לעבוד איתך, ללמוד ממך, להכיר אותך. נגה את היית ותמיד תהי עבורי אישיות יוצאת דופן, רבת ממדים ותחומים. בעלת יכולת מופלאה למצוא את המילים, המנגינות והחיבורים הנכונים. בצורה אינטליגנטית, מדויקת, בלי גיבונים מיותרים. תמיד בצניעות, בשיתוף פעולה נדיר, בלי אגו, לוקחת על עצמך עוד ועוד אחריות ומשימות. מנהלת אותנו בלי לנהל, מנצחת עלינו כמו בשרביט נסתר, בשלווה אינסופית. סוחפת אותנו לתוך עולם אמנותי מקצועי, עשיר, רב תחומי, הרבה יותר מרק מוסיקה, שהייתה העוגן האמנותי המרכזי שלך וממנו התפשטת למרחבים. מלאת מוטיבציה, שבזכותה המשכנו מחג לחג, מאירוע לאירוע. מדביקה אותנו באהבתך למוסיקה בקולך הרך והנעים, במנגינת החליל או הגיטרה. יכולות ההדרכה שלך הרשימו אותי במיוחד. אני נזכרת בך עומדת בבית התרבות או על הדשא מול עשרות ילדים, ובשקט, ללא הרמת קול מצליחה להביא אותם לתוצאות מרשימות. תמיד במאור פנים לכולם, חושבת איך לשתף כל אחד ואחת שרוצים, מוצאת לכל אחד תפקיד. היית מחנכת אמיתית, דורות של ילדים, שחלקם כבר הורים, לימדת מוסיקה ודרכה חיברת אותם לקיבוץ שלנו, שלך, שהיית כל-כך גאה בהיסטוריה שלו, באוצרות התרבות שנוצרו כאן בתחומים השונים. נתת כבוד ליוצרים המקומיים – כבוד שמעתה נעניק לך. מעל הכול היית אימא במשרה מלאה, אשת איש ומשפחה. במקרה או שלא, ילדינו בגילים כמעט חופפים, סיפקו לנו שעות של שיחות על ילדות, נעורים, אהבות, בגרויות, רישיון ותכף גיוס לצבא. חלקנו מחשבות, קשיים ודילמות אימהיות וכך הכרתי את הצד המשפחתי שלך, את דעותיך על חינוך, למידה, חברות ומשפחה. היה נראה שהכול ברור לך, פשוט וזורם ושיחד עם נמרוד יצרתם גוף מיוחד ומלוכד, משפחה-להקה, צוות מנצח לכל משימה.

נגה אהובה, בקיץ הוא חלית ולמעט הפוגות קצרות בתחילת המחלה, הסרטן לא הרפה ובתהליך מתמיד, לקח ממך את גופך ואת החיים. אבל את נלחמת ובנחישות המשכת לפעול בכל המסגרות. תוך כדי טיפולים, בבית או ברכבת, ניהלת את ענייני הבית וגם בנית תכניות אמנותיות לחגים, יצרת תכנים, כתבת, עיבדת, הדרכת ונתת לכולנו המון השראה ומוטיבציה, לעשות כל עוד אפשר. גם בשנה באחרונה עם ההחמרה במצבך, לא היה חג או אירוע שלא הטבעת בו את חותמך, כולל בחנוכה, שלעולם יהיה החג האחרון. והרעיון שלך להקדיש את חג הקיבוץ לנושא הבריאות, היה כל כך מכובד וכל-כך עצוב. כל-כך לא הוגן.

נגה, זכית במשפחה מדהימה שהעניקה לך טיפול מסור ואוהב עד הרגע האחרון בו עצמת, שלשום, את עיניך. מבטיחה שנעזור להם ונשמור עליהם ונמשיך יחד לעשות תרבות ואמנות.

דמעות חונקות את גרוני, אני עדין לא מאמינה שהגענו לרגע הזה שאת לא איתנו ואני מדברת עליך בלשון עבר, למרות שראיתי את המצב וידעתי כמה את סובלת, קיוויתי שיקרה נס, אבל נס לא קרה לנו.

רַב נְגִינֹת יֵשׁ וצִלִּילִים
אֶךְ שִׁיר הָעֶרֶשׁ שֶׁיִּדְעֵנוּ
וְשִׁנְחָבָא אֶל הַכִּלִּים
רַק הוּא בְּסוֹף נִשְׁאֵר אֲתָנוּ
נִשְׁאֵר וְשֶׁר הַנִּיחוּ לִי
הַנִּיחוּ לָנוּ לְכָלֵנוּ.
נוֹמֵי דְרָרָה, בָּא הַקָּץ
נוֹמָה מְלָךְ, בָּא הַלֵּץ
נוֹמוּ רוּחַ וּמְפָרֵשׁ,
הַרְדָּמוּ תוֹלְדוֹת פְּרִס
- שִׁיכְבוּ אֶת הַפְּנִס
כֵּן, כֵּן, הִס.

יניר גת סופד לנגה

ובכן.

כבר הרבה חודשים, אולי שנתיים, ידעתי היטב שהרגע הזה יבוא. ונערכת.

בשנים האחרונות התראינו מעט. אנחנו לא ממש בקיבוץ, וכשבאים יש משפחה, וקורונה, אז נותרו בעיקר חגים ולעיתים רחוקות מדרכה או כלבו.

בחג השבועות לפני שנתיים (הראשון מזה דורות שנחוג בשדה, כמו אצל חקלאים אמתיים), מהרגע שראיתי את התחבושת על הזרוע, וההסבר על בלוטות הלימפה, ידעתי שאנחנו על זמן שאול.

ובזמן ההספדים חיפשתי את המילה האחת שתקפל הכל, ואחרי דברי הפרידה של הגר, היא נמצאה: מגדלור! נגה היא מגדלור.

יציבה, מאירה למרחוק, קורנת, מסמנת, עזר לניווט בחשיכה. יבין זאת כל מי שהפליג פעם בים או חיפש את פתח הנמל.

וכמו מגדלור היא נמצאת תמיד, ללא תקלות, הפסקות, "היעדר רצון" או "היעדר יכולת".

היא פשוט שם, לא עושה שום עניין מעצם תפקידה, מיקומה או משימתה, לסמן לנו את הדרך.

מדהים כמה אנשים חשו בכך. תמיד שופעת טוב, אופטימיות, חום וחן, יצירתיות וחידוש, ואהבת הקיבוץ והעמק והמורשת, וצניעות.

נגה הצליחה לגעת בכל הסובבים אותה. מייסדים ותיקים, הורים וילדים, גננות ומורים.

אלכימאית עדינה של הנחלת המורשת אבל גם של התחדשות, של זקנה ונעורים, של אלה שפנו לדרכים אחרות ושל אלה שלא יעזבו לעולם.

ובתוך כל הקושי הזה של שנות המחלה, פתאום התגלתה משפחה מופלאה (באופן אישי ראיתי את כל זה דרך נעמה והבנות): עזרה הדדית, חברות נדירה, שמחת חיים לצד דאגה מהעתיד, ותפקוד ושקט וחום.

נמרוד, ענב, יערה ואדווה – זכיתם לחיות עם המגדלור התל-עמלי שלנו. יחידה מסוגה, נדירה.

עדה ודובי, הילה גולן וגל – שום הכנה לא תעזור, ושום מילה לא תנחם.

תהיו חזקים.

חינוך מוזיקלי – נגה תמיר

[מתוך עלון קיבוץ, מאי 1998]

תלמיד טוב - תלמיד לחיים?

דווקא עמידתי כמורה בכיתה הביאה אותי לתהות יותר ויותר על צידה האחר של הכיתה, זה היושב בדרך כלל. נעתי השנה על ציר השבוע בתנועה שכיווניה אולי בלתי שגרתיים. כאילו בין קודקודיו של משולש דמיוני. בקודקודו האחד פגשתי בילדי הגנים בשיעורי המוזיקה, בשני, פגשתי תיכונים בני 16-17 ובשלישי הייתי בעצמי סטודנטית (שימו לב, כבר לא תלמידה, אלא סטודנטית). בדרכי על פני צלעות המשולש המחברות בין קודקודיו מצאתי עצמי מטילה ספק במטבע לשון שגורה בפינו: האם אנחנו באמת **עולים לכיתה א'**? ואם כן, מה קורה לתלמיד שבנו, שלכאורה עם השנים נחשף לעוד ועוד בסביבתו, כלי הכרתו משתכללים, אך בפועל נדמה שהוא הולך ומאבד עניין, מצמצם עדשה.

אולי זה ההדף שעוד מטלטל אותי כתוצאה מהמפגש עם ילדי הגנים בשיעורי המוזיקה, ההדף מעוצמתה המדהימה של סקרנות הילדים מכל מה שהבאתי בפניהם. מדוע היא רבה וחזקה כל כך, הסקרנות של מי שעוד אין לו ידע רב, ועם זאת אינו חש רגשי נחיתות בשל כך? אולי זה הסוד שלהם, שהרי ללא רגשי נחיתות הם חופשיים לשאול ולשאול, להקשיב ולקלוט. אבל יש עוד משהו, איזה מצת שאמון על ניצוץ המוטיבציה, שהרי גם ההודאה בכך שאינו יודע לא בהכרח מספיקה לו, למבוגר, כדי לרצות לדעת.

בקודקודו האחר של המשולש אני פוגשת בתופעה די נרחבת של תיכונים עייפים וכבדים שהחדש מייגע אותם ומה שהוא בגדר הרחבה והעשרה הוא לטורח עליהם. הם לא יחסכו מאמצים קפדניים לברר את תכליתו של כל בדל אינפורמציה חדש המאיים להוגיע אותם. אני מתרשמת עמוקות מרוחב הסולידריות הפושטת בכיתה כנגד האויב המסוכן (הידע). ליבי יוצא אל אותם "אמיצים" המתכנסים בשתיקתם כדי לא להודות שאותם זה דווקא כן מעניין. נדמה שאיזו משטרת מחשבות מפקחת על התלמידים, או אולי זו סוכנות הדוגמנות שמכתיבה מה הם תחומי העניין המותרים ומה הם התחומים שיצאו מהאופנה, שה"חנוניות" יפה להם.

וכדי להשלים את שרטוטו של המשולש אני מגיעה לתלמיד הלומד ללמד. צר המקום אם כי מעניינו הוא, להתייחס לאותם סטודנטים שנראה כי טרחו ובאו למכללה כדי לרכוש במיטב כספם את התעודה הנכספת (ויעידו דרישות הקבלה הנמוכות של המכללות למורים, עד כמה היא נכספת), בעוד שאת ההשקעה האמתית כתלמידים הם משתדלים לצמצם למינימום. אנרגיה רבה מושקעת בלימוד הדיקטיקה בהוראה, כלומר, איך ללמד. לעיתים נדמה היה לי שהם הופכים ללימודים של פיתוח היכולת לשליפת שפנים ויריקת אש כשכל מעייניו של המורה מופנים ליצירת המוטיבציה ושימור הערנות של תלמידיו. כלומר, גם היבט זה של הלמידה, המוטיבציה, הערנות והסקרנות של התלמיד, הפך להיות מעניינו ובאחריותו של המורה. ושוב חוזרים (עולים?) לגן ונדמה שכל אלה, מצידו של הילד, מוגשים לך על מגש של כסף... האם למין פקחות שכזו התכוון המשורר בשירו?

השיר של א.א. מילן

When I was One,

I had just begun.

When I was Two,

I was nearly new.

When I was Three,

I was hardly me.

When I was Four,

I was not much more.

When I was Five, I was just alive.

But now I am Six, I'm as clever as clever,

So I think I'll be six now for ever and ever.

הדס שטורמן נפרדת מנגה

נגה,

אהובה ונפלאה, חברת אמת, קולגה הכי מופלאה שהייתה לי אי פעם,

נגה, בונת העולמות, חולמת החלומות, אורגת הקסם,

נגה הנהדרת שלי.

מאז קיבלתי את הידיעה המרה ביום ראשון בלילה אני מוצפת בזכרונות, מראות, צלילים.

אין ספור שעות של יחד, מקהלת לילך הבוגרת, מקהלת לילך הצעירה ... שם נקשרנו ומשם הכול התחיל.

בחרת לקרוא ברכה שכתבתי לך בחגיגת סיום השנה של מקהלות לילך, יוני 2015.

נגה, ככל שאני מנסה, אני לא מצליחה להגות במדויק את סוד הקסם שלך.

מזה כמה שנים אנו צועדות יחד עם מקהלות לילך שלנו, ובשנתיים האחרונות הפכת לי לחברה של ממש, ואני כל כך מלאה השתאות ושמחה על החיבור שנוצר בינינו. מאז שהתחלנו ללמד יחד בתכנית נש"ר, בשיעורי הזמר העברי, נפתחו לי אוצרות מגדים. ואני מוקסמת ממך. את מלאה כרימון בידע, יצירתיות ומקוריות, בחריצות אין-קץ, בשמחת העשייה והרצון להגיע אל המושלם ביותר, את לא נחה על זרי דפנה לרגע. את קולגה נפלאה, משתפת ומעצימה ויוצרת יחד.

בסוף כל שיעור בנש"ר אנחנו נפגשות לתכנון השיעור הבא, יושבות יחד בביתך או בקפה נגה או בלובי של המרכז - ומתחילות ... בוחרות את השיר, חוקרות את הסיפור והנה מתחיל הקסם. ואת, כמו בכל דבר, מרוממת כל משפט פשוט לפסגות של משמעות ולפרטי הפרטים הקטנים.

ואני רואה ושומעת את הגלגלים שמתחילים להסתובב במוחך, כיצד להגיש ולהנגיש את השיר. והנה כבר שיר חדש, שיעור חדש, מפת העמק בשירים, כל העמק שר אותך.

כל תכנית שאת הוגה הופכת במוחך ותחת ידיך למארג שבו כל מילה חשובה וכל תמונה נקשרת בחוטי קסם אל כל כך הרבה עולמות סביב.

את ההוגה והיוצרת של תכנית הקונצרטים לגני המועצה, בה כל ילדי העמק והמורות מקבלים תכנית מפורטת לכל השנה ומגיעים אלינו בסוף השנה לקונצרט לייחך לגנים והם יושבים שם שבועיים בקסם שלך.

את מביאה את כל מקהלות בתי הספר מהעמק ומהעיר בית שאן לכנס מקהלות בנושא "שיר השירים ושבת המלכה" והכנס שולח פארות אל סדנאות אמנות ותאטרון ומחבר את כולם יחדיו.

את ההוגה, הכותבת, הבמאית, המנחה והיוצרת של הערבים המרכזיים במרכז למוסיקה וימי המוסיקה שקודמים להם בתכנון; "אופרה יקירתי", "כפית של סוכר", "טווס הזהב", "צוללת צהובה" ועוד ועוד. הכול מתוכנן לפרטי פרטים ומלא מחשבה ויצירתיות.

אך מעל כל זה, צניעותך!!! ונעם הליכותיך!!!

אני מברכת על שחברנו יחד, על שהפכת להיות חברת אמת ועל הדרך המשותפת שאנו צועדות בה.

נגה שלי. פתיל חיך נגדע אך נגהך לא כבה והוא הולך ומתעצם בי ככל שהשעות חולפות. אנצור אותך בליבי לעד.

פרידה של נמרוד

איך אפשר לכתוב פרידה מנגה? עם אילו מילים? הרי אם צריך למצוא את המילים הנכונות – נגה היא שתמצא אותן...

נאמר תודה.

תודה ליעל ולד"ר מיכל.

תודה לקהילה עם לב ענק ואינסופי, כל כך הרבה אנשים כל כך הרבה אנשים שרק חיפשו לעזור בכל דרך אפשרית, ועזרו. לאלו שגזמו ועישבו, לאלו שבישלו ואפו, לאלו שהסיעו למרחקים, ועוד המון דברים קטנים וגדולים, למי שעשו את מה שכלל איננו מובן מאליו כאילו הוא מובן מאליו לחלוטין. תודה לדליה על כל העזרה והמסירות.

תודה לחברות שחלקו ימים ולילות קשים מנשוא בבתי חולים מרוחקים.

למשפחה זה בכלל כל כך הרבה מעבר לתודה.

תודה לנגה על חיים שלמים.

אני זוכר רגע, ממש בהתחלה, לפני כמעט 35 שנים, כשדיברנו על מישהו ומשהו שפרטיו אינם חשובים עוד, ונגה אמרה: "...אתה מבין, הוא בן אדם". והיו שם אמת וערכים שהתקפלו לשתי מילים וראיתי בעיניה עתיד של חיים שלמים.

נגה שנעם ודרך ארץ וכבוד היו טבועים בה, בכל כולה, ולב פתוח לזולת הרבה לפני שהמילים אמפתיה וחמלה נעשו שגורים בכל. ושמה שבני אדם עושים ביחד, זה עם זה, וזה בשביל זה, זה מובן מאליו, הרבה לפני שהמילה קהילה הייתה כאן.

עם ערכים, בלי חשש מהמילה "איכות" גם בעולם שבו "שיפוטיות" היא הפשע האולטימטיבי, ותמיד חייבת לדעת שעשתה הכי טוב שיכלה, הכי טוב שאפשר, בלי טיפת אגו.

וכך הייתה לנו מנהיגה צנועה, אוקסימורון שרק בנגה המיוחדת כל כך יכול היה להתקיים בצורה טבעית כל כל שאפילו לא הרגשת.

לרבים,

אבל קודם כל לנו, למשפחה, לבית שממנו גם הכוח להיות מי שהיא ולעשות מה שהיא עושה.

רגע שחרות בזיכרון –

נגה מחליפה חיתול לענב התינוק. חיך ראשון שהוא ברור, ואמיתי, ומכוון, מעיר צהלת שמחה שתהדהד עד סוף הזמן.

ולא לאבד את האופטימיות. גם מול המילה סרטן, וגם כשהסרטן חזר בפעם השנייה והשלישית. לפני זמן לא רב, כשהמחלה כבר גרמה לנכות שלא יכלה לשאת, כשכאב וסבל היו בני לוויה שאינם מרפים באף רגע של ערות, והטיפולים כבר לא עזרו, נגה הרגישה שאיננה יכולה עוד. ועדין ראשה וליבה היו אלינו, והיא עשתה כל שאפשר, באומץ, באהבה, להפרד מכולנו ומכל אחד מאיתנו, לעשות את הנורא כל כך לפחות קשה, פחות בלתי נסבל. וכך גם בדרכה האחרונה הייתה השראה לכולנו. וכל שביקשה לעצמה היה לא לסבול ולדעת שלא תישאר לבד.

זיכרון כמעט אחרון: נגה מתעוררת בחדר וכולנו איתה, והיא אומרת איזה יופי שאני לא בבית חולים וכולכם כאן.

ילדינו האהובים, אימא מצאה נחמה בכך שאתם כבר לא קטנים, ושמחה מאד בחיבוק המשולש שלכם. נאלצתם להיות גם אתם גיבורים בעל כורחכם. אין כלל מילים לתאר את העוצמה, המסירות וכוחות הנפש שגיליתם בתקופה הזאת. קחו את הטוב שקיבלתם מאימא אתכם תמיד. היא שמחה בכם, היא סמכה עליכם, והייתם במחשבתה עד הרגע האחרון.

בתקופה האחרונה נגה כתבה כמה שירים אישיים, מעין מכתב פרידה אלי. השיר האחרון שכתבה בחייה הוא

קצר מאד:

נוחי בשלום, מנהיגה שלנו, גיבורה שלנו, אהובה

צילום: קורינה מגס

חיי קהילה

יפה יכין מוסרת:

כולם מוזמנים לתרום דם.

מחכים לכם ולכן

מגן דוד אדום בישראל
ארגון ההצלה הלאומי

עקב חוסר משמעותי במנות דם
שירותי הדם של מגן דוד אדום

**מקיימים מבצע
התרמת דם**

ניר דוד תל עמל
במועדון האצטרה

יום רביעי << 09.03.2022 >>
בין השעות 16:00-20:00

לפרטים אודות "מי יכול לתרום דם"
יש להיכנס לאתר מד"א באינטרנט
www.mdais.org

תרומתך תעניק ביטוח דם לשנה לך ולמשפחתך
כניסה לתרומה תתאפשר עם מסיכת מוגן בלבד!
יש להצטייד בתעודה סזהה הכוללת תמונה ומס' זיהוי.

אפליקציית
מד"א שלי
מורידים

תרבות בקהילה

הילה דגני מעדכנת לגבי האירועים הקהילתיים הקרובים:

בסדר כרונולוגי

12:00 - 9:00, יום שישי, 4.3.2022

סיור בתים פתוחים

נצא לסיור ברחבי הקיבוץ בין הבתים החדשים והמשופצים מטרת הסיור היא לתת לבונים החדשים עצה, השראה ולמידה מהטעויות שכולנו עשינו מוזמנים לסיור כל החברים המתעדים לבנות ולשפץ

לטובת היום הזה אנחנו צריכים חברים שיפתחו את בתם, יעזרו בתחילת הדרך ויענו על שאלות המתעניינים. הבונים מאוד מאוד מחכים ליום הזה ומצפים לו בהתרגשות.

נשמח מאוד אם תסכימו לארח ביום זה. אין צורך בכלום חוץ מלהיות בבית ולקבל את הבונים (:

אנא הירשמו אצל עטר אבידור 054-9969020 או בטופס GOOGLE FORMS בדרך הוואטסאפ תרבות

יום האישה

בתוכנית ספידייטינג נשנושים דרינקים הפתעה המרגשת לכל משתתפת

8 מרץ, יום שלישי, 20:15,

מועדון חץ

הרשמה אצל הילה

על פורים – אז והיום

אז למה לא כל יום פורים? – נגה תמיר

[מתוך עלון קיבוץ, מרץ 2010]

אפתח בווידי קטן... בתור אחת "שמעורה מעט" בתרבות המקומית והקהילתית שלנו, חשבתי שמפורים אין לי ציפיות גבוהות...לא חשוב למה, יותר חשוב שללא כל הכנה מוקדמת – חוויתי השנה פורים מרגש עד דמעות – ולא בזכות תחפושת החיפושית שלי (כי עד שפורים הגיע הבנות כבר לא רצו להיות בעצמן חיפושיות).

אז מה בכל זאת הביא לדמע בחג שכולו שמחה וצחוק?

הכול התחיל (כנראה) כחודש לפני, בישיבה הזויה מעט של קבוצה הזויה מעט, שכינתה את עצמה במבוכה מסוימת: "נאמני תרבות". עניינים עקרוניים וחשובים שעל סדר היום, נדחקו מפני הנושא הבווער – פורים הממשמש ובא (אולי, אם יהיה תקציב). בלהט העניינים התפתח דיון משונה: כל אחת מנאמנות החג ניסתה בכל כוחה להתכסות בשמיכה וגם להשאיר מספיק כיסוי לרעותה, וכמו בלוני הליום ריחפו בחלל החדר השאלות – "כמה זה עולה?", "וכל זה רק בשביל... (הילדים/הצעירים/המבוגרים)?"

שלושה שבועות אחרי, יום־הילד, שעת אחה"צ עמוסה ילדים, הורים וסבים. אימא אחת מספרת שלקחה על עצמה לארגן "משתה פורים תוצרת בית" וגם תהלוכת תחפושות, כי בכלל לא יוצא לילדים לחגוג עם "תחפושות הבית" וחבל... חברתה לאימהות מציעה שאם כבר אז כבר, אולי קצת ביתנים ושעשועים לילדים ("אם כבר התחפשנו והתכנסנו, אז רק נאכל?"). עם התינוק על שכם פונות ימינה ושמאלה לאימהות נוספות שמגייסות אבות־נאמנים מבית...ותוך פחות משבוע – זה קורה!

שבת בבוקר, חדר אוכל פתוח ונראה כמו משהו שמח שהיה כאן פעם קצת אחרי שנולדתי: מכונות סוכר־מתוק ופופקורן הן שיא הטכנולוגיה במקום, ובקצה התור... האור האמיתי! שולחן חדר־אוכל שוכב על גבו ומאתגר טבעות גומי בקליעה למטרה, ירי מטחי מים מבקבוקים עם מתזים לכיבוי נרות עקשניים, בריכות פלסטיק שופעות "דגה" לועגות לדייגים מתחילים ומקצוענים בחכות של...מגנט. הילדים המתקדמים והמתוחכמים שלנו, דור המחשב והסלולר, משליכים בהתלהבות ובאמונה שלמה חבל עם אטב כביסה אל מעבר לפרגוד, כדי לזכות בשקית גולות או שווה־ערך, וילדינו הפעוטים עטים בשמחה ללא גבול על מתקני השעשועים שהובאו לכאן הישר מהפעוטון שלהם. וכשנדמה שאת השמחה הזו אי אפשר להפסיק, מתארגנת "שעת סיפור" מקומית שובת־לב ודמיון, שופעת הומור, תבונה ויצירתיות.

המתאבן האחרון שלפני המשתה מוגש במעגל ובשרשראות, מתובל בריקודי ילדים של כל התקופות (בחיי זה היה אז כשרקדתי בפעם האחרונה את "let kiss - הבה ונרקודה... זה עכשיו במודה"). הילדים לא מבינים למה פתאום זה נגמר.

מנוחת צהריים קלה וחיונית מצליחה בקושי להרגיע את התדהמה מההצלחה שלנו. קשה לעכל באיזו קלות החלפנו את הזוהר וההילה של "המתנפחים" (הג'ימבורי) ב...רגל של שולחן, חכת מגנט ומתז מים, וכמה טעימים ונחשקים היו המעדנים שהחליפו את הנקניקיה והצ'יפס האלמותיים... ואיך הסכמנו לוותר על הליצן שצועק על הילדים שלנו במיקרופון – ובמו ידינו לחשוף אותם לסיפור איכותי, הרקדה מוסיקלית ויצירה אמנותית.

כבר אחה"צ – ואם לא נאסוף עצמנו ונשעט לבית התרבות, לא נמצא מקום לשבת (מזל שיש משענות וידיות לעיגון השמיכות "השמורות", ואין צורך להכניס אבנים לאולם). הרבה נאמר ועוד לא נאמר על יופייה וכוחה של מסורת הצגת הפורים שהתחדשה (לא מעצמה!) אצלנו. רבים מאיתנו יושבים כקהל וצופים בילדינו־נכדינו משחקים, רוקדים ושרים כמונו בילדותנו – וזו לא הנוסטלגיה שמרגשת, אלא ההווה. לרבים, שלא גדלו פה, מתבהר לפתע חלק מתמונה דהויה ששמעו עליה רבות וכעת הם מגלים בה להפתעתם גם את עצמם ואת ילדיהם...

אז למה הפורים הזה ריגש עד דמעות? ככל שאני מחפשת תובנה מעמיקה או מקורית, חוזר ומתעקש בי משפט הסיום של ההצגה, בדיחה טלוויזיונית שהייתה יכולה להישאר שחוקה ולא ממש מבריקה, אלא – שבחזרה הגנרלית עוד נאמר לפי "הטקסט המקורי": "...ואל תשכחו – יש לנו מגילה נהדרת!!" – אבל בערב ההצגה תיקן מי שתיקן על הבמה: "...ואל תשכחו – יש לנו קהילה נהדרת!!"

...וכך קרה שדווקא פורים – חג ההומור, הציניות והסאטירה – נחתם באמירה שהתכוונה לעצמה בכל נפשה ומאודה. ואם מבעד לצרות היומיום האישיים והקהילתיים ניתן לחוש כך בכנות ולו לרגע קט – יש וזה מרגש ויש...מקום למחשבה.

פורים חגה"ה

2022

11.3 פורים אחאה [אחאים]

18.3 הנעילה

19.3 פורים און

85

תבורכי תל עחל במטר ובסל
בדה עלי גל, תל עחל

מחסן תחפושות
נפתח בקרוב

מחסן פורים מתכונן לכבוד החג
ואנחנו נשמח לקבל השבוע תחפושות
שכבר לא צריכים

על שעות וימי פתיחת המחסן
תבוא הודעה בקרוב

save the date

פורים אחאה!

11.3.22

מזל טוב

לבן חודש פברואר

אלון גונן בן 10

אלון הנפלא

מזל טוב ליום הולדתך העשירי.

מאחלים לך שתמשיך להיות סקרן, יצירתי ובעל דמיון.

ליהנות מטיולים, D&D, קרטה וטיפוס.

שתמיד תהיה בריא וחזק, תדע לראות את היופי

ולשמוח בחלקך, ותהנה מהחיים.

אוהבים אותך מאוד

אבא ואימא, הילה וירדן

בן 10

רקה נולדו

יער וינר, בנם של נעמה ויואב,

נולד ב-9.2.22

נכד לאליסיה וגוסטבו וינר

מזל טוב וברכות
למשפחות המאושרות

גלי עדי, בתם של שירן ושי,

נולדה ב-10.2.22

נכדה לדורית ומנחם עדי

רק נולדו

אלמוג צ'סלר, בנם של ניתאי ואביטל,

נולד ב-15.2.22

נכד לאברי ז"ל ולאמירה צ'סלר

מזל טוב לאמירה וכרמי
שזכו בשני נכדים, נולדו
בהפרש של יומיים!

מיה וייס, בתם של עתליה ועמרי,

נולדה ב-17.2.22

נכדה לאברי ז"ל ולאמירה צ'סלר

לזכר חברינו ובנינו שנפטרו בחודש פברואר, שבט-אדר

ג' אדר א' תש"ו	04.02.1946	עליזה הלוי שריג
כ"ד שבט תשל"ב	09.02.1972	חיה גרד
א' אדר א' תשמ"א	05.02.1981	משה אורפז - זלוטניצקי
ח' שבט תשמ"ב	01.02.1982	רבקה כץ
א' אדר תשמ"ב	29/02/1982	יוזק שור
ו' אדר א' תשמ"ט	11.02.1989	יצחק ולדן
כ"א אדר א' תשמ"ט	26.02.1989	אטקה הלוי
ד' אדר תשנ"ג	25.02.1993	ברוך (בושקו) גרד
ט"ו אדר א' תשנ"ה	15.02.1995	דבורה גלזר
כ"ד אדר א' תשנ"ה	24.02.1995	מינקה ולדן
י"ח שבט תשנ"ו	08.02.1996	מרדכי (מוטקה) גור
ל' שבט תשנ"ז	07.02.1997	שלמה גור
כ"א שבט תשנ"ח	17.02.1998	דן ברייר
ח' אדר תשנ"ט	24.02.1999	יחזקאל פרלברג
ה' אדר א' תסס"ג	07.02.2003	מרים (מיצי) רוזני
י"ז אדר א' תסס"ג	19.02.2003	יצחק ארזי
כ"ו אדר א' תסס"ג	28.02.2003	שרה נוימן
י' שבט תסס"ד	02.02.2004	זכריה מוזר
ז' אדר תסס"ד	29.02.2004	יעקב ארזי
כ"ב שבט תסס"ה	01.02.2005	קלרה חרמוני
ט' אדר א' תסס"ה	18.02.2005	חייקה קלס
כ"ג שבט תסס"ו	21.02.2006	מאיר טרצביצקי
ד' אדר א' תסס"ח	10.02.2008	מאיר טל
ה' אדר א' תשע"א	09.02.2011	פרניה שחר
כ"ג שבט תשע"ג	02.02.2013	שלמה קלס
ט' אדר א' תשע"ד	09.02.2014	מלכה דווידזון
י"ט אדר א' תשע"ו	28.02.2016	משה ברקוביץ'
כ"ג אדר א' תשע"ט	28.02.2019	תמרה ברקוביץ'
כ"ג אדר א' תשע"ט	28.02.2019	ישראל נצר
ו' אדר תש"פ	01.02.2020	מאיה זמיר
י"ד אדר א' תשפ"ב	15.02.2022	עמירה רבטל
י"ט אדר א' תשפ"ב	20.02.2022	נגה תמיר-ווגנר